

ת"פ 17635/04/18 - מדינת ישראל נגד אפרים רחמינוב

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 17635-04-18 מדינת ישראל נ' רחמינוב
בפני כבוד השופט הישום אבו שחאדה

בעניין: מדינת ישראל ע"י עוה"ד סיון צדיק

המאשימה

נגד

אפרים רחמינוב ע"י עוה"ד גבי שחר

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו את ביצוען של העבירות הבאות: איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**) וכן תקיפת סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין.
2. על פי עובדות כתב האישום, במועדים הרלוונטיים לאירוע מושא כתב האישום, הנאשם וְ' ק' (להלן: **המתלוננת**) עבדו כעובדי ניקיון בבית החולים "אסף הרופא" בצריפין (להלן: **בית החולים**). בתאריך 6.11.17, בשעה 09:00 או בסמוך לכך, התנהל וויכוח בין הנאשם למתלוננת בסמוך למתחם האחורי של חדרי הניתוח במקום.
3. באותן נסיבות, איים הנאשם על המתלוננת בפגיעה בה שלא כדין בכך שאמר לה "**את לא יודעת מה אני יעשה לך, את לא תעבדי פה**", זאת בכוונה להפחידה ולהקניטה. בהמשך, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהצמידה לקיר, חנק אותה בצווארה בשתי ידיו ולחץ על צווארה באופן שהקשה עליה לנשום. כתוצאה מכך נגרמו למתלוננת שפשופים וסימני אודם באזור קדמת הצוואר ובצדדים.

גרסת המתלוננת

4. המתלוננת העידה במשפט בתמצית כדלקמן (פרוט' מיום 23.1.19: עמ' 9 ש' 14 עד עמ' 10 ש' 16; עמ' 10 ש' 31-21; עמ' 11 ש' 11 עד עמ' 12 ש' 29; עמ' 13 ש' 18-11; עמ' 15 ש' 21-12; עמ' 16

עמוד 1

ש' 27-11; עמ' 17 ש' 31-3):

- א. בבית החולים קיימות שלוש דרגות קושי בעבודת הניקיון של חדרי ניתוח: החל מ-"חדר הלבשה", עובר ל-"פרוזדור נקי" וכלה ב-"פרוזדור מלוכלך". האפשרות של "פרוזדור מלוכלך" היא הקשה ביותר מבין שלוש האפשרויות וזאת בשל קיומו של לכלוך בכמויות גדולות ולכן מחייב עבודה פיזית יותר מאומצת.
- ב. המתלוננת שובצה יום לפני האירוע מושא כתב האישום לניקיון של "פרוזדור מלוכלך". ביום שלמחרת היא שוב שובצה לניקיון של "פרוזדור מלוכלך" ולכן היא יצרה קשר עם המנהלת וביקשה לשבץ אותה בעבודה קלה יותר. המנהלת הודיעה לה שעליה לבקש מעובדת ניקיון אחרת שתחליף אותה. המתלוננת אכן פנתה לאותה עובדת שתחליף אותה אך זו סירבה.
- ג. בהמשך, המתלוננת פגשה את הנאשם, והניחה שהוא יודע שהיא דיברה עם המנהלת לגבי אפשרות ההחלפה ושאלה אותו אם הוא עובד באותו היום בניקיון של "פרוזדור מלוכלך" ואשר נמצא "מאחורה". הנאשם בתגובה אמר לה **"אני, שאני אלך אחורה, מי את בכלל שתגידי לי איפה לעבוד"**. המתלוננת ענתה לו **"אני רק שאלתי"** והמשיכה בעבודתה.
- ד. הנאשם ניגש אליה ושוב אמר לה **"מי את בכלל שאת אומרת לי מה לעשות, איפה אני עובד"** והיא שוב ענתה לו **"אני רק שאלתי"**. הנאשם אמר לה בתגובה **"את יודעת מה אני יעשה לך, את לא תעבדי פה"**, הצמיד אותה לקיר וחנק אותה בגרונה בשתי ידיו. המתלוננת הורידה לו את ידיו וברחה מהמקום.
- ה. בדרכה החוצה, המתלוננת פגשה את האחראית על עובדי הניקיון בבית החולים, ילנה קורבוב (להלן: **ילנה**) והראתה לה את צווארה כאשר היא נסערת ורועדת. ילנה הכניסה אותה למשרדה והמתלוננת עדכנה את ילנה לגבי מעשיו של הנאשם כלפיה וביקשה שיעבירו אותה למיון ובהמשך נערך דיווח לנציגי הביטחון של בית החולים ולמשטרה.

גרסת הנאשם

5. לעומת זאת, הנאשם העיד בבית המשפט שהשתלשלות הדברים בינו לבין המתלוננת הייתה באופן הבא (פרוט' מיום 23.1.19 עמ' 30 ש' 17-3; עמ' 32 ש' 23-5; עמ' 35 ש' 23-31; עמ' 36 ש' 1-7):

א. הנאשם הוא בן 63 שנים ועובד בבית חולים כעובד ניקיון מזה 28 שנים, נשוי ואב לילדים ומעולם לא הוגשה נגדו תלונה במשטרה ומטבעו אינו אדם אלים ולמעשה מדובר בתלונת

שווא.

ב. במועד האירוע, המתלוננת פנתה אליו ללא כל סיבה ואמרה לו "אני לא רוצה לעבוד" ואז ענה לה "בסדר, תגידי למשרד, לא לי". המתלוננת שוב ניגשה אליו ואמרה לו "אני לא רוצה לעבוד" ובתגובה אמר לה "את תעבדי". המתלוננת התקרבה אליו ואמרה לו "מה אתה יכול לעשות לי" ולכן הניח את כף ידו למול פניה כדי שלא תתקרב אליו יותר וכף ידו פגעה קלות בסנטרה.

ג. המתלוננת בתגובה שרטה את פניה על ידי תנועה מהירה של אצבעות שתי ידיה על פני הלחיים לכיוון הצוואר ובהמשך הגישה נגדו תלונה שווא שהשריטות הן ממנו.

דין והכרעה

6. יש לציין שאין עדים לאירוע מושא כתב האישום ואין סרטון שמתעד את האירוע ממצלמות האבטחה של בית החולים. אף על פי כן, לדעתי יש להעדיף את גרסתה של המתלוננת על פני גרסתו של הנאשם לגבי אופן קורות האירוע מושא כתב האישום, וזאת בשל המשקל המצטבר של שמונה נימוקים שאעמוד על כל אחד מהם בנפרד.

7. הנימוק הראשון, "ראשית הודאה" באמרת חוץ של הנאשם. באמרת החוץ של הנאשם נאמרו הדברים הבאים (ת/1 ש' 13-16):

"שעה 09:00 ישבתי שתיתי קפה בפרוזדור והיא באה אליי ואמרה לי אתה ראש צוות, אתה לא יכול לקחת משהו אחר, אתה לא שווה כלום ואז אני לקחתי האצבעות שלי ביד ימין ותפסתי אותה בסנטר ודחפתי אותה אחורה ואז היא אמרה לי חכה תראה מה אני יעשה לך והיא עשתה לעצמה עם שתי הידיים סימנים על הצוואר והיא ברכה מהמקום וכל היום לא עבדה בכלל".

(ההדגשות שלי- ה'א'ש')

8. עיינו הרואות כי הנאשם הודה כבר באמרת החוץ שתקף את המתלוננת בכך שדחף אותה בסנטרה לאחר, וזאת כתגובה לוויכוח מילולי שהיה ביניהם, וזאת אף לפני השלב שבו לטענתו היא שרטה את עצמה. הדברים שמסר הנאשם באמרת החוץ (ת/1) מהווים "ראשית הודאה" שאכן תקף את המתלוננת. אותה "ראשית הודאה" מהווה חיזוק לעדותה של המתלוננת שאכן הותקפה שלא כדין על ידו.

9. הנימוק השני, דחיית טענת הנאשם שמתקיים הסייג של "הגנה עצמית". הנאשם טען בשלב הסיכומים שהדף את המתלוננת מתוך "הגנה עצמית" עם כף ידו (ראו דברי סגורו של הנאשם בשלב הסיכומים, פרוט' מיום 23.1.19 עמ' 43 ש' 15). טענה זו אין בה ממש ודינה להידחות.

10. מהציטוט שהובא לעיל מתוך אמרת החוץ של הנאשם (ת/1 ש' 13-16) עולה בבירור, לפי גרסת הנאשם בעצמו, שלמתלוננת לא הייתה כוונה כלשהי לתקוף אותו פיזית וגם הוא לא הרגיש מאוים פיזית ממנה. הנאשם, לפי דבריו באמרת החוץ, אחז בסנטרה של המתלוננת ודחף אותה לאחור, מתוך רצון להעניש אותה על כך שלטענתו אמרה לו **"אתה לא שווה כלום"**. על פניו, לא מדובר באירוע של הגנה עצמית כפי שטען בבית המשפט, אלא כתגובה אלימה שלו על סגנון הדיבור שלה עמו שלא היה לרוחו. ברי כי לא מתקיימים כאן אף אחד מששת התנאים המצטברים להתקיימות הסייג של "הגנה עצמית".

11. בפסיקה נקבע כי לטענה של "הגנה עצמית" ישנם שישה תנאים מצטברים. יוזכר, די בכך שאחד התנאים לא מתקיים כדי שהטענה להגנה עצמית תידחה (ע"פ 4191/05 אלטגאוז נ' **מדינת ישראל** [פורסם בבנו] ניתן ביום 25.10.06, פסקה 13 לפסק דינה של כבוד השופטת ארבל):

התנאי הראשון, הוא תנאי התקיפה שלא כדין.

התנאי השני, הוא תנאי הסכנה. תנאי מוקדם למעשה ההתגוננות, הוא קיומה של סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו. על הסכנה להיות מוחשית ולא סכנה שהסתברות התממשותה ערטילאית גרידא.

התנאי השלישי הוא תנאי המידיות. תנאי זה בוחן את עיתוי המעשה על שני היבטיו: על ההגנה להתבצע רק מרגע שהמעשה דרוש באופן מיידי על מנת להדוף את התקיפה ועליה להיפסק מרגע שלא נדרש עוד מעשה התגוננות על מנת להדוף את התקיפה.

התנאי הרביעי הינו שהאדם שטוען "הגנה עצמית" לא נכנס למצב של התנהגות פסולה.

התנאי החמישי הוא תנאי הנחיצות שכולל בתוכו את הנחיצות האיכותית (בפני העושה לא עמדו אלטרנטיבות אחרות) והן את הנחיצות הכמותית (העושה לא יכול היה לנקוט בכוח מועט יותר).

התנאי השישי הוא תנאי הפרופורציה. נדרש יחס ראוי בין הנזק הצפוי מפעולת המגן לנזק הצפוי מהתקיפה.

12. ולענייננו, הנאשם, לפי דבריו הוא באמרת החוץ שלו (ת/1), נתן למתלוננת מכה עם כף ידו על סנטרה ודחף אותה לאחור מבלי שהתקיים מי מהתנאים של סייג ההגנה העצמית. ואם לא די בכך, בעדותו בבית

המשפט הבהיר שכלל לא פחד מהמתלוננת או שהתרשם בשלב כלשהו במהלך האירוע שהיה בכוונתה לתקוף אותו (פרוט' מיום 23.1.19 עמ' 35 ש' 22-17).

13. דחיית הטענה של הגנה עצמית שאותה העלה הנאשם, יש בה כדי להפחית מהמשקל שיש לייחס לגרסתו לאירוע מושא כתב האישום ואף לחזק את גרסתה של המתלוננת לגבי אופן התרחשות הדברים.

14. הנימוק השלישי, סתירות מהותיות בעדותו של הנאשם. הנאשם מסר באמרת החוץ שלו שהמתלוננת אמרה לו "אתה לא שווה כלום" (ת/1 ש' 14). לעומת זאת, בעדותו בבית המשפט הכחיש שאמר את הדברים הללו ואף הכחיש שהמתלוננת העליבה אותו בדרך כלשהי (פרוט' מיום 23.1.19 עמ' 35 ש' 12-5; עמ' 34 ש' 32-19). יוזכר, הנאשם אמר באמרת החוץ שלו שהוא תקף את המתלוננת בכך שדחף אותה עם כף ידו בסנטרה עקב כך שאמרה לו "אתה לא שווה כלום" (ת/1 ש' 16-13).

15. על כן, השאלה האם המתלוננת אכן אמרה לנאשם את המילים "אתה לא שווה כלום", או לא, היא שאלה מהותית. בנסיבות אלה, מדובר בסתירה מהותית בין עדותו של הנאשם בבית המשפט לבין הגרסה שמסר במשטרה. לאור העובדה שהמתלוננת הכחישה שאמרה לו "אתה לא שווה כלום", דבר שמקבל חיזוק אף מעדותו של הנאשם לגבי נקודה זו מעדותו בבית המשפט, הדבר מחזק את מהימנות עדותה של המתלוננת.

16. הנימוק הרביעי, מצבה הנפשי של המתלוננת לאחר האירוע. ילנה העידה במשפט כי ראתה את המתלוננת מיד לאחר האירוע כאשר היא בוכה, נסערת ורועדת וזו סיפרה לה באופן מידי על האירוע שהתרחש בינה לבין הנאשם. הלכה פסוקה היא שעדות לגבי מצב נפשי של קורבן עבירה מהווה חיזוק לעדות של קורבן העבירה (ע"פ 1275/09 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (1.9.09) פסקה 37 לפסק דינו של כבוד השופט דנציגר).

17. הנימוק החמישי, המידיות בהגשת התלונה. המתלוננת לא כבשה את עדותה ולמעשה הגישה תלונה במשטרה כבר באותו היום שבו התרחש האירוע. לפי הפסיקה, המידיות בהגשת התלונה במשטרה נגד הנאשם על ידי קורבן עבירה, מהווה חיזוק לעדותה של הקורבן (המתלוננת) (ע"פ 7063/14 **רבאיעה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (19.11.15) פסקה 12 לפסק דינה של כבוד השופטת חיות; ע"פ 2921/13 **רייטבורג נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (1.1.15) סעיף 62(א) לפסק דינו של כבוד השופט שוהם).

18. הנימוק השישי, אמרת קורבן אלימות. האירוע מושא כתב האישום התרחש ביום 6.11.17 בשעות הבוקר. המתלוננת נבדקה באותו היום במחלקת המיון של בית החולים על ידי ד"ר מונדר שחאדה (להלן: **ד"ר מונדר**). לפי הדו"ח המסכם שערך, היא נבדקה על ידו בשעה 11:37 (ת/5). בדו"ח המסכם נרשם **"לדבריה, היום במהלך עבודה נחנקה בצוואר על ידי אחד העובדים"**. אמרה זו היא

בגדר "אמרת קורבן אלימות", וזאת כראייה עצמאית העומדת בפני עצמה וקבילה כראייה ובעלת משקל. מדובר באמרה שנאמרה בסמוך לעת קרות אירוע האלימות.

19. הלכה פסוקה היא שאמרת קורבן אלימות יכולה גם להיאמר מספר שעות לאחר אירוע האלימות (ע"פ 740/12 מדינת ישראל נ' **ברסקי** [פורסם בנבו] (21.7.14) פסקאות 26 - 27 לפסק דינו של כבוד השופט מלצר; ע"פ 3737/91 חיר נ' מדינת ישראל פ"ד מו(3) 273, 276 (1992)). לכך יש להוסיף את העובדה שהמתלוננת, עוד בטרם בדיקתה על ידי ד"ר מונדר, ומיד לאחר האירוע מושא כתב האישום, הודיעה גם לילנה שהנאשם חנק אותה (ראו עדותה של ילנה בפרוט' מיום 23.1.19 עמ' 20 ש' 9-1).

20. לפיכך, הנני קובע כי "אמרת קורבן אלימות" לפיה המתלוננת אמרה לד"ר מונדר ולילנה שהנאשם חנק אותה, מהווה חיזוק נוסף לעדותה של המתלוננת.

21. הנימוק השביעי, אמרת החוץ של המתלוננת. ההגנה הגישה את אמרת החוץ (נ/1) של המתלוננת בניסיון להצביע על סתירות בין עדותה בבית המשפט לבין הדברים שמסרה באמרת החוץ. לאחר עיון באמרת החוץ של המתלוננת, מסקנתי היא שהדברים שנאמרו באמרת החוץ של המתלוננת, למעשה, תואמים באופן מובהק את עדותה בבית המשפט, בכל הנקודות המהותיות שלהלן: לענין עצם האיום שהנאשם השמיע כלפיה תוך שימוש במילים **"את יודעת מה אני יעשה לך, את לא תעבדי פה"**; הצמדתה לקיר; חניקתה בצווארה עם שתי ידי; הדיווח המידי של המתלוננת לילנה; הזמנת נציגי הביטחון של בית החולים; ההגעה לחדר המיון; וגם הסימנים האדומים בצוואר בעקבות החניקה.

22. יוזכר, הלכה פסוקה היא שראייה שמוגשת לתיק בית המשפט איננה נושאת את "תווית מגישה", קרי שניתן לעשות בה שימוש בין לטובתו ובין לרעתו של הצד שהגיש את הראייה (ע"פ 4004/93 יעקובוביץ נ' מדינת ישראל פ"ד נ(1) 133, 150 - 152). כמו כן, הלכה פסוקה היא שאמרת חוץ של עד שמוגשת מטעם ההגנה במהלך חקירה נגדית בהליך פלילי היא ראייה קבילה ל-"**לעצם אמירת הדברים**" על ידי אותו עד ויכולה לשמש ככלי משני בידי בית המשפט לצורך בחינת מהימנותו של אותו עד (ע"פ 10121/09 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (3.4.13) פסקאות 20 - 23 לפסק דינה של כבוד השופטת ארבל).

23. בנסיבות אלה, יש לראות את אמרת החוץ של המתלוננת (נ/1) כראייה ל-"עצם אמירת הדברים" ואשר מחזקת את מהימנות עדותה בבית המשפט.

24. הנימוק השמיני, סימני החבלה על צווארה של המתלוננת. כאמור, באותו היום שבו התרחש האירוע מושא כתב האישום, המתלוננת נבדקה בחדר המיון של בית החולים על ידי ד"ר מונדר. בדו"ח הרפואי המסכם שערך ד"ר מונדר נרשם **"מבדיקתה במיון שפשופים באזור קדמת הצוואר והצדדים"** (ת/5);

וכן ראו עדותו של ד"ר מונדר בבית המשפט בפרוט' מיום 23.1.19, עמ' 25 ש' 3-10). בנוסף, ילנה גם העידה שראתה סימנים אדומים על צווארה של המתלוננת (בפרוט' מיום 23.1.19 עמ' 19 ש' 18-19; עמ' 23 ש' 25-31). המתלוננת צולמה באותו היום על ידי המשטרה ובתמונות ניתן לראות את סימני השפשוף האדומים שעל צווארה (ראו את התמונות ת/6 וכן עדותו של השוטר יצחק בן אברהם שצילם אותן בפרוט' מיום 23.1.19: עמ' 26 ש' 17-24; עמ' 27 ש' 8-9; עמ' 28 ש' 12-15).

25. הלכה פסוקה היא כי סימני חבלה שתועדו על גופה של קורבן עבירה, מהווים חיזוק לעדותה של הקורבן ולכן מעצימים את מהימנות עדותה (ע"פ 6164/10 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.2.12) פסקה 20 לפסק דינו של כבוד השופט עמית; בש"פ 6989/93 מדינת ישראל נ' סויסה [פורסם בנבו] (30.1.94); בש"פ 10194/03 קריאף נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.11.03) פסקה 5 להחלטתה של כבוד השופטת פרוקצ'יה). על כן, סימני השפשוף שהיו על צווארה של המתלוננת מהווים חיזוק לעדותה

26. יובהר, המשקל המצטבר של כל שמונת הנימוקים שהובאו לעיל מוביל למסקנה שיש לדחות את גרסתו של הנאשם שמדובר בשריטות שהמתלוננת גרמה לעצמה בכוונת מכוון במטרה להעליל עליו עלילת שווא. גרסה זו של הנאשם נמצאה בלתי מהימנה. המשקל המצטבר של שמונת הנימוקים שהובאו לעיל מוביל למסקנה הנוספת שגרסתה של המתלוננת היא הגרסה המהימנה והנכונה ולפיה מדובר בסימני חבלה שנגרמו על ידי הנאשם.

סוף דבר

27. לאור כל האמור לעיל, הנני קובע שהמאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר כי הנאשם אכן איים על המתלוננת בכך שאמר לה "**את [לא] יודעת מה אני יעשה לך, את לא תעבדי פה**", וגם תקף את המתלוננת בכך שהצמידה לקיר וחנק אותה בגרונה וגרם לה לסימני שפשוף על צווארה.

28. על כן, הנני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין ובעבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

ניתנה היום, ט"ו אדר א' תשע"ט, 20 פברואר 2019, במעמד הצדדים.